

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך 'קו השגחה
פרטית'

פרשת תזריע-מצורע תשפ"ו ✦ עלון 187

בהשגחה

הפתרון האמיתי של סנדר

סנדר, בן של עשיר מופלג, נעלם בדרכו. הוא לא ידע היכן נמצא אביו. היה חסר לו בגדים, אוכל ודברים הכרחיים, והיו לו הרבה קשיים. אבל כל אחד מבין שהקושי האמיתי הוא שהוא לא יודע היכן אביו נמצא; אם רק היה יודע - לא היה חסר לו כלום.

יהודי הגיע לרבי ברוך ממעז'יבוז' ובכה לפניו: רבי, התפלל עליי, אני נמצא בצרה. שאלו הרבי: מה אתה בא אליי? למה אינך מתפלל בעצמך לאביך שבשמיים? ענה היהודי: אני פשוט לא יכול להתפלל.

התפלא הרבי ואמר: יש לך צרה גדולה וצרה קטנה. הצרה הגדולה היא שאתה לא מסוגל להתפלל, והצרה הקטנה היא זו שפירטת לפניי. למה באת רק עם הצרה הקטנה, ועל הצרה הגדולה אינך מדבר כלל?

צדיקים הבינו את ערכו של יהודי. הם ידעו את כוחו של כל יהודי באשר הוא שם, האמינו בו, וידעו שכוחה של תפילתו של כל יהודי רב לחולל את כל הפלאים.

כי אתה שומע תפילת כל פה. צדיקים הדגישו שכתוב במכוון "כל פה" - לא משנה מה אתה ומי אתה; אין זה משנה מי אביך ומי היו סביבך. אתה יהודי, והקב"ה שומע את תפילתך.

מה שנשאר לנו הוא פשוט להאמין בכוח הזה ולהשתמש בו.

כשיהודי יודע זאת, יש לו את הישועה הגדולה ביותר: הוא מצא את אביו הכל-יכול, והוא יכול לבקש ממנו את כל מה שחסר לו.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

צרו הכסף שהופיע ברגע האחרון

הצדיק הנודע רבי ישעיה'לה מקרעסטיער זקוק לסכום כסף גדול בכדי לשלם את משכורתם של הפועלים היהודים

ברכה והצלחה בכל מעשי ידיכם... חתם הצדיק, ופנה לחדרו לקיים את סדר יומו הגדוש בתורה, עבודה וגמילות חסדים.

והנה, בשעת הצהריים נכנסה לביתו של הצדיק יהודייה אלמנה אומללה, וביקשה נדבה. ליבו הרחום של רבי ישעיה לא עמד בצערה, והוא מסר לה את כל הסכום שהכין בעבור הפועלים, תוך שהוא בוטח בדי' יתברך שיזמין לו כסף אחר.

השעה חמש בערב כבר הגיעה, וסכום הכסף עדיין אינו בנמצא. הרבי הצדיק רבי ישעיה חשש מאוד לעבור על איסור של הלנת שכר שכיר, ובנוסף חרד לשלומם וטובתם של כל אחד מהפועלים, שחלילה לא ישוב לביתו בידיים ריקות.

נכנס אפוא הרבי הקדוש לבית הכנסת, ותוך שהוא מתהלך אנה ואנה, שפך שיחו לפני בורא העולם כבן לפני אביו:

"אנא ממך ריבונו של עולם! אתה יודע את האמת שאין רצוני חלילה לעבור על לאו של 'בל תלין'. איני רוצה להשיב ריקם את היהודים היקרים שעסקו היום בבניית בית הכנסת האורחים. חלילה לי לגרום להם ולמשפחתם צעה. אבל מה אעשה ריבונו של עולם, שאין בידי אפילו פרוטה, שהלוא את הכול נתתי לאלמנה המסכנה, אנא ד' הושיעני! בך בטחתי צורי וגואלי שבוודאי תשמע תפילתי!"

לפתע נכנס יהודי לבית המדרש, ניגש לרבי והחל לשוחח עימו. השיחה ארכה רגעים אחדים בלבד, ובסופה שלף היהודי צרור כסף מכיסו ומסרו לרבי. למרבה הפלא היה זה הסכום המדויק שאותו היה רבי ישעיה'לה צריך לתשלום לפועלים.

גוון אדמדם צבע את שמייה של העיירה קרעסטיער. בעוד שעה קלה תשקע השמש, ולילה ירד על תל התלפיות, מקום מושבו של מושיען ואוהבן של ישראל, הצדיק רבי ישעיה שטיינער מקרעסטיער (יום ההילולא ג' אייר)

קולות רמים נשמעו מכיוון ביתו של הצדיק, הבית הפתוח לכל דכפין, מעון הקודש הנודע שברחוב קושוט שישים ושבע. חבורת עובדים יהודים נמרצים פעלו במרץ ובזריזות, מסיימים גימורים אחרונים לקראת סיום מלאכתם. שעות ארוכות של עבודה מייגעת מאחוריהם, ובעוד שעה קלה יסיימו וישלימו את הבנייה.

יום חגיגי ומשמעותי היה אותו יום בחצרו של הצדיק. היום בוצעה ברוב הדר מלאכת ההרחבה של בית הכנסת האורחים הגדול שבביתו של הרבי. התרחבו ונפוצו כתליו של היכל החסד הגדול, אוהל הצדקה הגדול שבו משיבעים את נפשם ורעבונם המוני האורחים העולים קרעסטיערה ברינה - בכל ימות השבוע, ובפרט במוצאי שבת, לעת סעודת המלווה המלכה הגדולה והמפורסמת שעורך הצדיק משך שעות ארוכות עד אור הבוקר.

עם השחר מיד בתחילת מלאכתם של הפועלים, הופיע הרבי הקדוש בשטח הבנייה ופנה אל חבורת הפועלים ואמר בחום, מעומק לבבו האוהב את כל ישראל באהבה שאין לה גבול ומידה:

"אשריכם על פועלכם הנעלה והחשוב. בעזרת הבורא, מיד כשתסיימו את העבודה אשלם לכם, כדין תורתנו הקדושה לשלם לשכיר את שכרו בו ביום. הכסף המיועד לכך כבר מוכן ונתון אצלי. היו שלום ועשו

✦ תשלומים מסודרים ✦

מספר הרב ל. מ. מירושלים:

בסך הכול היינו הגיוניים: עשינו חישוב שכדי לשלם משכנתא של שלושת אלפים שקלים לערך, הדבר הכי פשוט זה להשקיע סכום שקיבלנו - ברכישת דירה, ולהשכיר אותה. עם ההכנסה מהשכירות נשלם את המשכנתא, וככה נהיה מסודרים.

התחלנו לדירה היפה שבאשדוד נכנסו שוכרים, והם היו מרוצים. מפעם לפעם הם התחלפו, אבל אף פעם לא הותירו את הדירה ריקה. במשך ארבע שנים הייתה הדירה מושכרת ברצף, ההכנסה מהשכירות דפקה כמו שעון במקביל להוצאה של תשלומי המשכנתא, וכבר היינו יכולים לחשוב שאנו אנשים מתוכננים ומסודרים שיודעים איך להתנהל.

כשיצא לי לדבר עם מישוה על תשלומי המשכנתא שלו, והוא סיפר לי שהוא כורע תחת הנטל, לא הבנתי אותו. "הכול עניין של תכנון והתנהלות", הסברתי, "צריך שיהיה לך מקור הכנסה שמביא לך כל חודש את הסכום המתאים, וככה יהיה לך איך לשלם. זה לא כזה מסובך".

כן, ברוך ד' שפינק אותנו בארבע שנים נפלאות שבהן זה לא היה מסובך בכלל, אבל כנראה מרוב פינוק שכחתי מיהו הנותן, וקיבלתי תזכורת.

החגיגות התחילו לפני ארבעה חודשים. השכנים התלוננו על שיטפון שמקורו בדירה שבבעלותנו. שלחנו לשם איש מקצוע, ואחרי שהוא בדק את כל הנדרש הוא אמר, "על הנזילה הרצינית הזאת אתם יכולים לתבוע את הביטוח, והוא מחויב לשלם הכול". הוא גם הביא שמאי, ששבר קיר במטבח וטען שזה עניין רציני שהביטוח משלם. נשארנו אופטימיים.

כעת התחיל משא ומתן עם חברת הביטוח. ככל הנראה הם שלחו סנדלר במקום אינסטלטור, שכן הוא לא מצא שום בעיה. אחר כך שלחו עוד אחד, שטען כקודמו. השלישי דווקא דפק בפטיש שלו פה ושם, אבל המסקנה הסופית הייתה זהה. השכנים דרשו שהדיירים שלנו יפסיקו להשתמש במים, והשוכרים הצטמצמו וחישבו כל טיפה שהוציאו מהברז, עד שהבינו כי הגיע הזמן לחפש להם דירה אחרת. הם עזבו לפני גמר החוזה, ממש בלי ת ברירה, והדירה עמדה ריקה.

במשך שלושת החודשים הבאים המשיכה הדירה לעמוד בשיממונה. בעלי מקצוע נכנסו ויצאו. הצינורות הפנימיים צולמו במצלמה מקצועית, שהפיקה את המסקנה שהדירה חייבת טיפול רציני ויקר. והמשכנתא - המשיכה לרדת מדי חודש מהחשבון שלנו.

איך היה כסף? איך הסתדרנו? איך התמודדנו? איני יודע. אבל, זו המציאות. בלי דירה להשכרה, המשכנו לשלם משכנתא.

וזה הסיפור העיקרי שרציני לספר. הקב"ה לא צריך שנעזור לו עם דירה להשכרה. עובדה. הוא שלח לנו כסף בצורות אחרות, והיה לנו מספיק בכל החודשים האלו.

בכל זאת, נמשך ונספר עד הסוף הטוב הנראה לעינינו: אחרי

שלושה חודשים הצליח השמאי לשכנע את חברת הביטוח שהבעיה פה באמת רצינית. הם שילמו את התיקון, וגם את מחיר השכירות של שלושה חודשים!

ברוך ד' שהראה לנו את חסדו הנסתר - לעורר אותנו לבטוח רק בו, ואת חסדו הגלוי - שמילא חסרונו.

✦ מישהו נפגש בשבילי ✦

מספר הרב י. מ. מהדרום:

אני גר ביישוב שכל תושביו היו זכאים למענק מלחמה. את מגורי במקום התחלתי בקיץ תשפ"ב, כך שבשמחת תורה תשפ"ג כבר גרתי שם. היה ברור שאני זכאי במענק, לי לפחות זה היה ברור. אבל, החוק דרש שאביא הוכחות למגורי ביישוב, וכיוון שאני גר ביחידת דיור שכורה, היה זה אתגר להשיג את ההוכחות.

כשבררתי את העניין, אמרו לי שעלי להביא חוזה שכירות החתום על ידי עורך דין. ואכן, שלחתי את החוזה לכתובת המתאימה, וציפיתי שהמענק ייכנס.

המענק לא נכנס, ובירור קצר העלה כי אכן כן, החוזה התקבל, אבל הוא לא מספק את הפקידים שם. במשרד. הם רוצים שאשלח להם גם חשבונות חשמל וארנונה מהתקופה האחרונה, הרשומים על שמי.

את זה גם עורך דין לא יכול לסדר לי. הרי אני גר ביחידת דיור, ואת התביעות לארנונה ולחשמל מקבל בעל הדירה. המכתבים רשומים על שמו, וגם אם מאחורי הקלעים שילמתי לו בנאמנות על חלקי בשימוש, זה לא עוזר לי. לא מעניין אותם בכלל שהחשמל שימש לתאורה אצלי בבית, ושאני שילמתי על כך לבעל הדירה. הם דורשים לראות שם וכתובת, כתובים כחול על גבי תכלת, במסמך רשמי של היישוב.

דיברתי עם יודעי דבר ומביני עניין, ואלו אמרו שיש סיכוי שאקבל את המענק, אם אקבע פגישה פנים אל פנים במחלקה המתאימה.

קבעתי. זימנו לי תור ליום שני, בשעה תשע וארבעים בבוקר.

מגיע יום שני, אני קם כהרגלי לתפילת שחרית, ועושה חשבון כזה: אחרי התפילה מתחיל הכולל בשעה תשע וחצי. התור למשרד הוא בשעה תשע וארבעים. אם אני הולך לשם אני מפסיד לפחות חלק מסדר א', בתקווה שלא אצטרך להתעכב שם.

כמה שווה ההפסד לעומת מה שאולי ארוויח? הרי אם החליטו שם, במשרד, שחייבים להביא מסמך שאין לי, מה הסיכוי שהם ישנו את דעתם? ולעומת זאת, כשאני לומד תורה אני עושה נחת רוח לדי' בכל מילה ועיון, וממלא את תפקידי כמי שזכה להיות יושב אוהל.

חישוב פשוט הוביל אותי למסקנה, שהביקור במשרד שווה פחות מקליפת השום לעומת לימוד תורה, והחלטתי לוותר על התור וללכת ללמוד. זה לא היה לי קל, תוך כדי הסדר' מפעם לפעם עלתה בי מחשבה שאולי בכל זאת היה נכון ללכת למשרד, אבל שוב ושוב דחייתי אותה. קבעתי בליבי שאם הקב"ה רוצה לשלוח לי כסף, הוא ישלח לי אותו גם בלי שאצטרך להפסיד מהלימוד.

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הביטחון

הבוטח בד' אינו מתיירא מלהוכיח אנשים ואינו משתעבד להם

הבוטח בד'. לא יאָשם. לַעֲבֹד לְהִשְׁתַּעֲבֵד לְאֲנָשִׁים אַחֲרֵים לְקוֹוֹת לְאָדָם. לְיַחַל לְבִשָׂר וָדָם. לְהִתְרַצוֹת לְהַחֲנִיף חֲבֵרִים לְהִסְכִּים לְעֵבְרוֹת. לְפָחַד מִגְזֵרוֹת. אֲלֵא יוֹכִיחֵם בְּכַח אֲפִרַּיִם וַיִּמְנַע מֵהֵם טוֹבָה. וְלְהוֹדוֹת בְּחוֹבָה. לְקַבֵּל וּלְגַמֵּל וּלְחַנֵּף עֲשִׂירִים

✦ הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ✦

להתבונן מעבר לחיצוניות

המראה בו פגש הכהן, לא היה נעים. נגעים! נגעים המתפשטים על הגוף. צרעת, מאבחן הכהן. מסכן, מצקצקים הכול בלשונם. צריכים לחשוב כיצד לשמח את המצורע האומלל. חייבים לשלוח לו פינוקים, ולבקש מארגוני שמחה שיגיעו עם הגיטרות לעודד את רוחו.

אולם, מתברר שזוהי דעת בעלי בתים, ההפוכה מדעת תורה. לפי התורה, אין אלו רעיונות נכונים. את המצורע שולחת התורה בבדידות אל מחוץ למחנה.

טורנוסורפוס הרשע כבר שאל את רבי עקיבא, מדוע התינוקות אינם נולדים מהולים. הרי אם חפץ בכך הבורא - מדוע לא יצר את העולם כך...?

זוהי ההסתכלות החיצונית על הדברים. המשמעות העמוקה היא שד' רוצה שהאדם עצמו ייטהר ויזקק את עצמו. זו אינה פעולה חיצונית בלבד, אלא יש לה משמעות עמוקה ופנימית. אין המדובר בפעולה טכנית, אלא בשורש שאמור להצמיח פירות.

גם המצורע יכול להיטהר רק אחרי שיושב בבדידות. הוא יכול לטעון כי מדובר בחולי טבעי, ואיך דיבורי לשון הרע נכרכים בעניין? אבל, עליו לצאת מהמחנה, שבעה ימים לשבת עם עצמו, ללא שום דיבור עם הזולת, ולהיווכח שגם 'חולי טבעי' מקורו בעוון רוחני.

שום דבר לא מכין אותך לעלבון שחודר לליבך ופוער בו חור. הבושה מסמיקה את אוזניך, ויש לך יותר מכמה מיילים להשיב על ההשפלה ששוגרה לכיוונך. כמה מיילים שתבהרנה שאין קשר בינך לבין הדברים שנאמרו בפומבי. שתסרנה ממך את הכתם הבלתי הוגן שמצמידים לך.

ובכל זאת מבקשים ממך לשתוק. להבליג. להעביר על המידות. למרות ההיתכנות שיהיו אנשים שיחשבו שההשמצות הללו נכונות. שאולי יש בהן אמת. העמדה הזו, שבה אינך עונה, היא שמאפשרת לך לתקן את מידותיך, להאמין שהעלבון נגזר עליך בהשגחה אישית מלמעלה, והמבייש הוא רק שליח.

כשמצליחים לחדור את המעטה החיצוני של המאורע, מגיעים להבנה אחרת בכל ההסתכלות, ולחיים איכותיים בהרבה.

כעבור שבוע התקשרתי לבנק לבדוק את מצב החשבון, מפני שידעתי כי סכום מסוים צריך להיכנס. הדיווח הפתיע אותי. סכום גדול שלא הכרתי היה בחשבון, והמקור - מענק חד פעמי בגלל המלחמה.

אז בסוף הם ויתרו על המסמכים, והחליטו בכל זאת להעביר לי את המענק, תודה לד'. מתי זה היה? כשאני שומע את הפרטים, אני מודה שבעתיים. הכסף נכנס לחשבוני בדיוק באותו יום שני שלפני שבוע...

✦ נמשך בכבלים ✦

מספר הרב י. כהן ממודיעין עילית:

יום אחד נסעתי הרחק מחוץ למקום מגורי, ובמהלך הנסיעה חשתי ברעב. אמרתי לעצמי: 'במקום לאכול ככה, תוך כדי נסיעה, אכנס לאיזו פינה, אוכל בנחת, אברך ברכת המזון כמו שצריך, ואודה לד' יתברך על הכול'. איני מומחה גדול לדרכים, לא ידעתי היכן בדיוק תימצא הפינה המתאימה, ולכן סובבתי את הרכב שבו נסעתי לכיוון יער קטן שנגלה לעיניי, העמקתי לתוכו ותרתי אחרי מקום נוח. מקום כזה שבו אצא אל האוויר הטוב שד' ברא, אוכל את סעודתי בנחת, ואברך את בוראי בשמחה ובהרחבת הלב.

כנסתי פנימה, אבל שום מקום ישיבה מוצלח לא נגלה לעיניי. המשכתי לנסוע עמוק יותר ויותר בתוך היער. ימין, שמאל, ימין, שמאל - בלי כיוון מסוים. זו הייתה ממש נסיעה אקראית, עם החלטות לא ממש הגיוניות. למה החלטתי לפנות לצד הזה, ולמה אחר כך לזה? ומה לא טוב בפינה הזו? ולמה בסופו של דבר מצאה חן בעיניי אותה פיסת אדמה, שכשהגעתי אליה אמרתי 'כאן אני עוצר'? אין לי תשובה לכל זה. פתאום, מיד אחרי שעצרתי, ניגש אליי מישהו. הוא נראה לחוץ והצביע על הרכב שלי, "סליחה, אולי יש לך כבלים? נגמר לי המצבר ואני תקוע פה".

אמרתי לו: "בטח, ברוך ד' שיש לי! רק מחילה, כבר אסיים לאכול ואודה לד' הטוב, ואז אפנה אליך ביישוב הדעת". הוא חיכה כמה דקות, וברוך ד' סיימתי, ניגשתי אליו, נתתי לו את הכבלים, והוא הטעין את המצבר בעצמו. כשהוא סיים, הוא אמר לי: "תודה רבה! הצלת אותי!" מיד אמרתי לו, בלי להתבלבל: "תודה רבה! תודה רבה לאלוקים!" כי אכן, מי סידר את כל זה? מי הכניס לי בראש להיכנס לתוך היער הקטן הזה, ונתן לי בלב את הרצון להשיג מקום נוח, ולהחליט לעצור דווקא ליד בעל הרכב ששיווע לעזרה?

ומי יודע? אולי כל הסיבוב הזה היה בשביל הרגע המכונן הזה, שבו זכיתי לומר באוזני בעל הרכב את המילים האלה, שכל מה שקורה בעולם, הכול, אבל הכול - זה מד' יתברך.

✦ הורדה לצורך עלייה ✦

מספר בחור בן שלוש עשרה מירושלים:

רק לפני תקופה נהייתי בר מצווה, וכבר יש לי סיפור שרק מי שהגיע לגיל מצוות יכול לספר.

באחד הימים, אחרי יום לימודים שהסתיים בשעה שש, חזרתי מהתלמוד תורה בהסעה. הנהג מיהר מאוד, היה נראה שיש לו אירוע או משהו חשוב אחר להספיק, והוא רק חיפש רעיונות איך לקצר את הנסיעה. הוא שאל: "מישהו פה צריך לגאולה?" אמרתי "אני", ואף אחד לא הצטרף אליי. הייתי היחיד שהיה צריך לגאולה.

"אז תרד פה", אמר לי הנהג, כי בשביל מה להאריך את הדרך, ועוד בכביש העמוס של גאולה, אם רק תלמיד אחד צריך להגיע לשם? ואכן, הוא עצר לי בנקודה שהייתה הקרובה ביותר לגאולה מבחינתו, אבל מבחינתי כעת היה עליי ללכת כברת דרך משמעותית, והרגשתי ממש מבוש מהתקרית הזאת. כאילו

דחייה עצמית

כעבור יומיים, הבקשה שלי נושאת פרי. עקב אילוצים שונים ידחה המבחן המסכם ליום רביעי. אני מתקשר הביתה כדי לספר לאמא שלי ששינו תאריך של מבחן גורלי בשביל הבן שלה, ומתעדכן שלקראת החגים עתיד אחי הקטן לחזור מהישיבה החדשה שבה הוא לומד.

"מתי בדיוק יוצא המבחן?" אמא שלי נשמעת נמרצת, ואני יכול לדמיין אותה עומדת במטבח הגדול ומכינה עוגת שמנת במיוחד בשבילי. "יום רביעי", אני אומר ומדפדף בלוח השנה שתליתי פעם מעל מיטתי שבמעון הסטודנטים, "יום רביעי בעוד שבועיים, נדמה לי זה יוצא..." ואז אני משתק בבת אחת, ומאבד את השליטה על מיתרי קולי.

"ג'ונתן?" אמא שלי מערבלת משהו במיקסר. "מה התחלת להגיד? איזה יום רביעי?"

אני לא מאמין שזה קורה לי. ואני בעצמי אמרתי לד"ר מרסייה שלא משנה לי באיזה יום ייערך המבחן, העיקר שלא בשבת! אני "ג'ו?"

"אמא", אני לוחש. היא לא שומעת. איך יכולתי לפספס את זה?! איך יהודי יכול לשכוח שבעוד שבועיים מגיע ראש השנה? אולי אשמה העובדה שזאת הפעם הראשונה שאני עתיד לחגוג אותו. אם... אם אפסיד בשבילו את המבחן, כמובן. אני מתנער מיד. ראש השנה. ימי ראש השנה הם הימים הכי גדולים בשנה, ימים שממליכים בהם את ד'. ימים של דין וחשבון. אני לא אמור לחשוב בכלל על המבחן, יהיה גורלי ומסכם ככל שיהיה: "זה יוצא בראש השנה!" אני נאנק בחוסר אמן. "זה לא יכול להיות! ראש השנה יוצא השנה בשלישי ורביעי!"

אמא שלי מכבה את המיקסר ושוקת כמה דקות מאחורי הטלפון. אני מסתכל סביבי, על החדר המבולגן קצת, על ערימות החומר שמחכות לי, על כל החפצים שמעידים ששנתיים אני שוקד ומתאמץ על לימודי הביו-טכנולוגיה שלי, ולא יודע מה אני צריך לעשות עכשיו.

(מתוך מדור 'שטח פרטי', מגזין השגחה פרטית למנויים)

אני לא שווה מספיק בשביל שייקחו אותי עד הבית.

הייתה לי ברירה? ירדתי מהסעה. נעמדתי נבוך על המדרכה, מנסה לחזק את עצמי שהכול משמייים. רגע לפני שהתחלתי לצעוד לכיוון הבית שלי, ניגש אליי מישו שחיפש עשירי למניין. "יש לנו כבר תשעה", הוא אמר, וביקש שאבוא גם אני. אמנם כבר התפללתי מנחה, אבל זה לא מפריע לצרף אותי למניין. ראיתי לפי מראה השמיים שכבר ממש שקיעה, והצטרפתי אליהם. אילו לא הייתי מצטרף, הם היו עלולים להסתפק בתשעה אנשים בלבד. כבר הבנתי למה הנהג הוריד אותי בדיוק שם. למותר לציין שההרגשה היא, כאילו אני לא שווה אפילו שייסעו בשבילי עד גאולה, התנדפה לחלוטין...

גם הגוי מבין

בשלוחה של 'שיח חברים' שבקו, סיפר הרב משה זילברמן שליט"א מעשה מדהים, אותו שמע מיהודי שמתגורר בפלטבוש:

בפלטבוש יש מאפייה שנקראת 'בייגלו', אותה מנהל יהודי יקר, רוּדף צדקה וחסד, בשם ר' שאול רזנבלום. יום שישי אחד, ר' שאול סיים את עבודתו במאפייה, וכשעמד לצאת הוא הבחין בכמה עוגות מאפינס שנשארו, והחליט לקחת אותן איתו. הוא הכניס את העוגות לתוך שקית טובה ויפה שעליה מודפס סמל המאפייה, ונכנס איתה לרכב. משם, טרם ישוב הביתה, הוא עשה את דרכו לביתם של הוריו, לבקר אותם ולעזור במה שצריך.

הוא הגיע לבית ההורים, ואימו קיבלה אותו בשמחה. במהלך הביקור היא אמרה לו: "היה כדאי שתהיה בבית שקית טובה של 'בייגלו'. אתה יודע, לאבא קשה להחזיק את התפילין תוך כדי הליכה. אם תהיה לו שקית של 'בייגלו', שזו שקית טובה וחזקה, הוא יוכל להכניס את התפילין לשקית, ולקחת אותן ללא כל חשש שהשקית תיקרע חלילה וחס". "אמא", התלהב ר' שאול, "בדיוק לקחתי היום מהמאפייה שקית של 'בייגלו', ולא סתם שקית, אלא שקית עם מאפינס". הוא ירד לרכב, הכניס את השקית הביתה ואמר, "השקית בשביל אבא, והעוגות - שתהיינה כאן בבית". "בשביל מה? שאלה אימו, "מי יאכל את זה?"

"כבר יהיה מי שיאכל", אמר ר' שאול. "אם כבר הבאתי, אני לא לוקח חזרה. זה בוודאי יבוא לידי שימוש". ר' שאול שהיה בבית הוריו עוד זמן-מה, ולבסוף, אחרי שבידך את הוריו בשבת שלום, ואת אביו - הסובל משושנה ברגל - ברפואה שלמה, הלך לו לדרכו. בבית ההורים יש כורסה עם ריקליינר, המתכווננת באמצעות הלחצנים המחוברים אליה. כיוון שהשושנה הציקה מאוד לאביו של ר' שאול, באותם ימים הוא הרבה לנוח בכורסה הזאת, שמאפשרת לו למקם את רגליו בתנוחה שהיא יחסית נוחה יותר מאשר בשכיבה על מיטה. הלחצנים השולטים במנחים השונים של הכורסה, הם קלים ללחיצה וממושמים לכל הוראה, ודי בלחיצות עדינות עליהם כדי לכוון את הכורסה לצורה הרצויה. בליל שבת אחרי הסעודה, ישב הרב רזנבלום המבוגר בכורסה בתנוחה של חצי ישיבה-חצי שכיבה, ולמד חומש עם רש"י. הוא עיין בחומש במצב של נים ולא נים, עד שנרדם, והחומש נשמט מידי ונפל על לוח הלחצנים של הכורסה.

ברגע זה התעוררו צירי הכורסה. הנגיעה של החומש גרמה להרמת מושב הכורסה, וכך התעורר גם האב. והנה, שוב השתנה מצב הכורסה: התנוחה שבה שכב החומש על הלחצנים גרמה לנדנדו בלתי פוסק של הכורסה, וזו נעה הלך-ושוב כנדנדה משוכללת, תוך שהיא מסבה אי נוחות רבה לרב רזנבלום הסובל ברגליו, שישב כלוא על כס העינויים. כל מה שהיה צריך לעשות כדי לעצור את הסיטואציה המטלטלת הזאת, היה פעולה פשוטה אחת: לקחת את החומש ולהניח אותו על השולחן. אבל, אימו של ר' שאול, שנזעקה למקום, חששה. היא לא ידעה האם מותר לעשות זאת, והאם אין כאן חילול שבת. לכן מיהרה לצאת לרחוב לחפש גוי, ומצאה.

הגוי קיבל בטבעיות את ההזמנה לעלות, באומר: "אני גוי של שבת כבר כמה שנים, ואני יודע בדיוק איך צריך לנהוג. תגידו לי מה קרה, ואני אעזור לכם".

זה היה פשוט מאוד. האישה ביקשה מהגוי שיביא את החומש, והעניין הסתדר.

רגע לפני שהוא הלך, ביקשה האם לתת לו את שכרו ואמרה: "רגע, רגע, בוא תיקח כמה מאפינס", והיא מילאה לו שקית במאפינס שר' שאול הביא ביום שישי ממאפיית 'בייגלו'.

"מה??? נדהם הגוי, "מאפינס??? זה אמיתי?!"

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
**מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502**

הוא התרגש כל כך, עד שהוריו של ר' שאול חשבו שהוא עומד להתעלף.

"עכשיו אני יודע שהאלוקים שומר על היהודים!" הצהיר הגוי.

מרגע לרגע נעשה העניין מוזר יותר, עד שהגוי התעשת וסיפר דברים כהווייתם: "אני עובד פה בשכונה אצל מיסטר פריד", הוא סיפר. "הוא אדם מבוגר בן תשעים וחמש, ואני עוזר לו בכל מה שהוא צריך. תמיד בשבת בבוקר הוא אוכל מאפינס, זה חשוב לבריאות שלו. בכל יום שישני אני נוסע לבורו פארק, ושם אני קונה לו מאפינס אצל 'שלומי'ס'. ככה קבוע. רק היום נסעתי לשם קצת יותר מאוחר, ואצל 'שלומי'ס' כבר היה סגור. חשבת, מה אני אעשה מחר בבוקר, כשמייסטר פריד יבקש את המאפינס שהוא רגיל לאכול? אני חייב שיהיה לי משהו להביא לו. חשבתני ומצאתי רעיון, לא רחוק מכאן יש מאפייה! נסעתי לשם וקניתי מאפינס חלביים, טעימים אותו דבר כמו המאפינס של בורו פארק. אמנם זאת לא מאפייה של יהודים, אבל חשבתני שלמיסטר פריד לא יקרה כלום אם יום אחד, כשהוא כבר בן תשעים וחמש, הוא יאכל מאפינס ממאפייה אחרת."

בני הזוג רוזנבלום היו המומים לשמע תוכניתו של הגוי, להאכיל את בעל הבית שלו במאכל ללא כל הכשר, מחלב עכו"ם. ואז הרים הגוי את קולו בהתרגשות ואמר, "והנה אני רואה שהאלוקים שומר על היהודים, שיאכלו רק מה שהוא מרשה להם לאכול! אתם מביאים לי כאן מאפינס ממאפייה של יהודים, כדי שמחר בבוקר אני אוכל לתת למייסטר פריד את המאפינס האלו!!!"

אפילו הגוי הבין שאת המאפינס הכשרים שלח הקב"ה, ששומר על היהודים שלו...

במוצאי שבת קיבל ר' שאול רוזנבלום שיחת טלפון מהוריו, שסיפרו לו בהתרגשות שהמאפינס שהוא הביא להם ביום שיש, הצילו יהודי מאכילת מאכל שהוכן ללא כל פיקוח הלכתי, והוא מסתמא מלא באיסורי תורה מלבד היותו פת עכו"ם עם חלב עכו"ם. ר' שאול כל כך התרגש, ומתוך אחריות, פנה לשתף את בני משפחת פריד במעשה. הוא התקשר לבתו של הרב פריד וסיפר לה את

כל השתלשלות העניינים, החל מהמאפינס שנשאר במאפייה וצדו את עיניו לפני שיצא, המשך בשקית שבה בחר להניח אותם, וכל המשך השתלשלות המאורעות השמיימיים המדויקים, עד לוידויו של הגוי באוזני הוריו.

הבת הייתה המומה לשמע הסיפור. "מה??? הגוי רצה להאכיל את אבא שלי במאכלי טריפה??? האם אתה יודע מי זה אבא שלי? אבא שלי עבר את מלחמת העולם השנייה, והוא סיפר לנו שבשנות השואה האיזומה, במחנות המוות, הוא צם ימים שלמים, ובלבד שלא להתגאל במאכלות אסורים. הוא מסר את נפשו על אכילת אוכל כשר, ועכשיו הקדוש ברוך הוא שמר עליו, שלא ייכשלו!!!"

✦ ההחזר הגיע בזמן ✦

מספר יהודי ממונטריאול שבקנדה:

במסגרת גלגולי הכספים שלי נרשם לי חוב ליהודי מארה"ב, וחייפתי דרך להחזיר לו את החוב. עברו כמה שבועות, והנה התגלגל הדבר ששינו נשבות יחדיו באותו אזור בשבת קודש. הוא עדכן אותי בטלפון איפה בדיוק הוא יהיה, ואני ארגנתי סכום כסף נאה כדי להחזיר לו חלק מהחוב.

כאשר הגעתי למקום, נתתי לו את הכסף כבר ביום שיש, והוא הודה לי מקרב לב. על כסף, ובפרט על כסף שאני חייב לו, הוא לא צריך לומר תודה, אבל עם כל זה הוא הרגיש צורך להכיר טובה, בגלל השגחה פרטית מופלאה שהתגלגלה על ידי.

"הבאתי איתי כסף לכאן", אמר לי האיש, "אבל לא רציתי להחזיק הכול אצלי, וביקשתי מהבן שלי, הבחור, שיחזיק אצלו חלק מהכסף. הוא הכניס את הכסף לכיס המכנסיים שלו, ושכח ממנו לגמרי. בערב שבת הוא החליף מכנסיים, ובא לכאן בכיסים ריקים. כאשר ביקשתי ממנו את הכסף, הוא גמגם לי על המכנסיים שנשאר בבית, ואני תהיתי, מה אעשה עכשיו? איך אוכל להסדר בעיר בלי כסף?"

ואז באת אתה והחזרת לי חלק מהחוב, כך שאוכל להסדר ולקנות כל מה שצריך."

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

אותו. זה מרגיע אותו. יש כאן 'חכמת חיים' מהולה בתמימות. האמון המלא בהוריו, מאפשר לו לא להסתבך בדברים שאין לו השגה בהם. תמימות זו תוביל אותו אל שערי **האמון והאמונה בבורא עולם**, ותסייע לו-לנו להסיר דאגה בדברים שאנו לא מבינים בהנהגתו יתברך. די לנו באמונה תמימה ש"משנתו של בורא עולם סדורה לו". כיוון שהוא מבין ויודע - אני רגוע גם כשאני מבין! תפקידם של האב והאם הכרחי בהקניית יסודות האמונה. החינוך לאמונה הוא להרגיל את הילד לתת אמון בחיים, ואמונה במנהיג העולם, שכל המאורעות מביאים אותו להתפתחות ולשלמות, ולא חלילה להסתבכות. **אפשר לומר גם כן:** האב יקנה את היסודות. תפקידה של האם הוא לאמן את הילד בפועל, ברכישת כלים מעשיים, בבחינת "וידעת", "והשבות" - כשהעבודה הגדולה היא לאמן ולהתאמן ביסודות הידועים לנו. רמז לדבר: **ילד** בגימטרייה - **אב-אם**. והרי לך היחסיות: הפער בגימטרייה בין האב לאם, מלמד שה**אמון** מצד **האם** זהו הרכיב העיקרי בהכנת הילד למאורעות החיים... בברכה שנוכה לאמן את ילדינו כראוי.

אורח בייפוס, רכסים

לכבוד מערכת 'מגזין השגחה פרטית' ברצוני להביא רעיון שעלה במחשבותי, ושראוי לפרסמו מעל במה נכבדה זו. בלשון הקודש, כידוע, מילים הדומות זו לזו באותיותיהן, הן על פי רוב גם דומות במסר שהן מביעות. ניקח את המילים '**אם**', '**אמן**' ו'**אמונה**', וניווכח במסקנה מדהימה: קשר של **אמן** קיים בין **האם** לבנה מאז בואו לעולם, שכן היא המתווכת הראשונה בינו לבין אירועי החיים. **אמן** זה, כ**שמתאמנים** בו היטב, יהווה בהמשך החיים בסיס **לאמונה**, הנצרכת כל כך כדי לעבור את החיים בשלווה ובביטחון. כמבחן לאמון של הילד בהוריו, נתבונן ב'תעלול' החביב על מבוגרים על חשבון תמימותו של הילד: הם מרעיפים ומטרידים אותו בשאלות שאין הוא מסוגל להשיב עליהן, עד שבמצוקתו הוא פולט, ספק בכעס ספק בייאוש: "תשאל את אבא שלי, הוא יודע...". ואז חוזר לשלווה ולתום הילדות.

לא! אין כאן התחמקות, יש כאן הבעת אמון ותלות מוחלטת באביו. **זהו הבסיס לאמון ולאמונה שלנו**. גם הילד במצוקתו, כשהוא ללא תשובות ברורות, נרגע כשזוכר שלאבא שלו יש תשובות. זה מספק בעבורו, כי הוא סמוך ובטוח בהוריו, ואם הם מבינים, זה מספק גם

מתנה משמים

מספר נחמן ג' מירושלים:

לאחר שהתמדת במבצע שהיה לנו בתלמוד תורה, ובמשך ששה שבועות למדתי 'שנים מקרא ואחד תרגום', קבלתי זכוי לקבלת זמירון יפה לשבת. הפרוץ בכריכת עור מהדרת.

הלכתי בשמחה לקחת את הזמירון. נכנסתי לחנות ובדי הזכוי, נגשתי לעמודה המתאימה, אך לא מצאתי את הזמירון שרציתי - סדר זמירות מפרש. היו שם כל מיני זמירונים יפים, אבל אני העדפתי דוקא זמירון עם פרושים.

"תבוא בשבוע הבא", אמר לי המוכר.

יצאתי מהחנות מאכזב. כבר דמינתי את עצמי מתענג על סדר זמירות מפרש משלי, בסעודות השבת הקרובה! והנה, עד שנסעתי לחנות, אני חוזר בידיים ריקות...

שבוע חלף. שוב הגיע יום חמישי, ושוב נכנסתי לחנות כשהזכוי בדי.

הפעם שמחתי מאוד לראות שאכן, בימים שחלפו הגיע סדר זמירות מפרש כמו שאני אוהב. לקחתי אותו וחסרתי הביתה מרצה.

כשהתחילה סעודת ליל שבת הגישה אמי לשלחן. בנוסף לסלטים הקבועים, סלט שאני מחבב, והודיעה בחגיגות שהסלט הזה הוא לרגל הסיום שאני עושה על פרק 'הכונס'.

הבטתי בזמירון האחוז בדי, שרתי של ספר חדש נודף ממנו, ורק אז קלטתי את ההשגחה הפרטית שהיתה כאן.

כן, לא סתם התעכבה המתנה! הרי הרבה יותר מתאים להתחדש במתנה שבתית יפה כזאת, דוקא בשבת שבה אני זוכה לחגג סיום!

אם עד היום רק ידעתי - הפעם גם הרגשתי: כל עכבה (עכוב) - לטובה!

זוכה בכפלים

מספר שלומי מהצפון:

אני לומד בכיתה ג'. כעת יש אצלנו עונה 'רותחת' של אסופת קלפים.

באחת ההפסקות נגש אלי איציק, בן דוד שלי מכיתה א', והציע

לי לשחק יחד בקלפים. רציתי לשמח אותו, אז הסכמתי. תוך כדי משחק הבחנתי שהוא מניח בערמה קלף זכיה - קלף שאם באים אתו למוקד מכירת הקלפים, מקבלים חבילת קלפים שלמה בחנם. אמרתי לו: "הי, שמתי לב שהנחת כאן קלף זכיה? לא שוה לה?"

"לא אכפת לי", הוא ענה. כנראה הוא לא ידע מה פרוש 'קלף זכיה'.

בסוף המשחק גליתי שקלף הזכיה הגיע אלי. נו, הוא מסכים. מה הבעיה? חשבתי לעצמי. אבל, לא הייתי רגוע עם זה.

בערב נגשתי לאבא שלי וספרתי לו על מה שהיה. שאלתי אותו האם אכן מתר לי לקחת לעצמי את הקלף הזה. לא הייתי בטוח

שזה בסדר, כי כנראה איציק פשוט לא יודע כמה זה שוה! אבא התפעל מהישר שלי. הוא אמר שאכן יש כאן ספק, ולא בטוח שמותר לי לקחת.

"דבר אחד בטוח", אמר לי אבא, "שמותור - לא מפסידים!"

אבא אמר לי שכדאי שאחזור לאיציק ואבקש ממנו להחליף אתו את הקלף הזה בקלף אחר רגיל, על אף שלא בטוח שאני חייב לעשות זאת.

אחר כך הוציא אבא כמה מטבעות מהכיס, ואמר לי: "בכל אופן, כדי לשמח אותה, קח את זה ותקנה לה חבילה".

למחרת נגשתי לאיציק, החלפתי אתו את הקלף, וכמוכן הסברתי לו שהוא יכול לקבל על ידו חבילת קלפים בחנם. בערב, כשקניתי חבילה חדשה בכסף שנתן לי אבא, לא

האמנתי למראה עיני: מהחבילה החדשה בצבץ קלף נדיר במיוחד! זהו קלף שמזכה אותי בעשרים חבילות נוספות!!!

הביתה חזרתי בחיוך גדול, כשבדי עשרים ואחת חבילות קלפים חדשות. כשפתחתי את קלן, מצאתי עוד כמה קלפי זכיה בין הקלפים הרגילים.

הרבה פעמים ותרתי בחיי, ולא תמיד ראיתי מייד איך הרווחתי מזה. אבל, הפעם הזאת ראיתי את זה בגדול!

זו היתה ממש הארה משמים, שאזכר לכל הפעמים, שמותור אף פעם לא מפסידים!

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השופה) והקלט את הסיפור שלך.

תגלית שמימית

פרק ג'

תקציר: החתן ואחיו מגיעים לקבל את ברכת האדמו"ר לקראת החתונה. מספר שעות לפני כן, ר' שלמה מגלה במזוזה את המכתב הישן, ומחליט להעביר אותו למי שישמח בו.

איזה רגע גדול וקדוש!

הנה, זהו אחד מבניו של ר' שלמה ספרקוון זכר צדיק לברכה.

תודה רבה.

ברוך ד', הגענו בזמן. הכנס אל הקדש פנימה, ואני אחכה לך כאן!

מענין מה הם רוצים ממני...

אתה ספרקוון? יש לי כאן מכתב שאביך כתב לי לפני ארבעים וחמש שנה, ואשמח להעביר לך אותו!

אנצל את הרגעים האלו לתפלה על אחי היקר...

יפה, יפה! אני אעשה מהמכתב הזה 'מטעמים' בסעודת השבע בברכות...!

מה???

היינו ידידים טובים. לאחר חתונתי, שנערכה בארץ ישראל, הוא שלח לי מכתב ברכה...

מה קרה לך???

אתה לא מרגיש טוב?

מהו המכתב הישן הזה?!

הבלתי כעת מכתב שאבא כתב לפני ארבעים וחמש שנה!!!

אשמח לקרא!

מספר הרה"ג ר' דוד קלצקין שליט"א:

התקשר אליי אברך, אב לעשרה בלי עין הרע. הוא מאזין קבוע לקו השגחה פרטית, ורצה לשתף אותי במה שאירע עימו במוצאי שמחת תורה האחרון:

בערב חג הסוכות, מספר היהודי, היה מבצע בחנות: שמן זית שמחירו הרגיל הוא גבוה ביותר, נמכר כעת בחמישים שקלים בלבד לבקבוק. קניתי שני בקבוקים. האחד למאכל, והשני כדי שישימש כנוי סוכה, ובהמשך אשתמש בו גם לנרות חנוכה, לקיים עם זה מצווה נוספת. חג הסוכות עבר, ובמוצאי שמחת תורה התחלתי לפרק את הסוכה יחד עם ילדי.

בני בן השתיים עשרה, ילד אחראי למדי, העמיד סולם והחל להוריד את הקישוטים. ואז איכשהו התנתק בקבוק השמן וצנח על הרצפה. קול נפץ נשמע, זכוכיות ניתזו לכל עבר, ושמן מילא את הרצפה. דממה השתררה. הילדים הביטו בי בחשש.

אבל אני התחלתי לצחוק. מבעד לצחוק אמרתי שצריך לומר: 'כל מה שד' עושה הוא לטובה'. 'לטב עבד' - שהיה השמן תלוי עד לרגע זה; 'לטב עבד' גם שייפול לרצפה ויתנפץ.

זו לא הייתה אמורה להיות התגובה הטבעית שלי. הסיבה שהצלחתי כך בשעת מבחן לעצור בעצמי, היא מאות שעות ההאזנה שהאזנתי לשיעורים ולסיפורים בקו השגחה פרטית. שנים של לימוד אמונה ושינון אמונה, גרמו שאעמוד במבחן ושאלף לרגע לא אכעס.

אמרתי לילדים: אנחנו רצינו לקיים ב'שמן מצווה' הזה מצווה נוספת - נרות חנוכה, הקב"ה רצה שנקיים בו מצווה אחרת - שנתגבר על הכעס. בשעתיים הקרובות ניקינו את הנזק שאירע. הילדים שרו את השיר שפרסמת בשיעור הידוע, שיעור 52, 'כי זאת סיבה ד', כשהם מוסיפים מילים משלהם על השמן שנפל כי כך הקב"ה רצה.

מסיים היהודי: לא התכוונתי אז לחנך את הילדים. אבל, יש חינוך גדול יותר מזה שהילדים רואים את אבא לא כועס, לא מתעצבן, רק צוחק ואומר 'לטב עבד'!...

✦ המקום: מעלה אדומים

✦ נקודת החלוקה: בית הכנסת 'נזר אהרן' שבשכונת מצפה נבו

ערב שבת. נופים מדבריים ניבטים מרחוק. הרחובות שוקטים והכבישים שוממים, כמו מספרים על האורחת המתקרבת.

השמיים נצבעים באדום וכתום. עוד רגע, ושבת המלכה פורשת כנפיה על מעלה אדומים. עשרות בתי כנסת שוכנים בה בעיה, וכמה מהם ממוקמים בשכונת מצפה נבו. מכל אלו נשמעים כעת קולות המתפללים המקבלים את שבת המלכה.

בית הכנסת 'נזר אהרן' הוא בית הכנסת הספרדי שבשכונה. מתפללים בו יהודים שדעתם מיושבת עליהם, ואווירה חמה שוררת בין כתליו.

הנה מסלול החזן 'לכה דודי', והציבור מצטרף, שר יחד איתו. הוא אומר, הם עונים. באוויר שוררות משפחתיות, שלוה ורוגע. אנשים מתנועעים בתפילה. שואפים מלא ריאותיהם אוויר של שבת. נותנים לגוף לנוח מעמל השבוע.

על השולחן שבכניסה מונחים העלונים. עלוני השגחה פרטית. קוראים לכל מי שחשקה נפשו ברוע ושלוה אמיתיים, לבוא ולקחת. לקרוא את הסיפורים, לקבל את הכלים. את הדרכים להגיע למנוחת הבוטח.

עוד עלון נלקח, ועוד אחד. גובה הערימה צונח. תכולתה מתמעטת. תיכף תרוצנה העיניים על השורות. הלב יתמלא, ייטען בשלוה. לא רק מנוחת הגוף במצפה נבו; גם מנוחת הנפש.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

השגחה פרטית

לרכישת מנוי הפצה חייגו:

*6176
שלוחה 4

או נעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

התשלום
המאמץ
...ההנאה

הבן שלך הרבה יותר מתאמץ דווקא בישיבה בה אתה משלם יותר, אבל זה שווה.

גם כשחייבים ישועה - מתאמצים מפיצים ומשלמים!

תשאלו את מאות מפיצי העלון השגחה פרטית, שמתאמצים, משלמים ונושעים

לפניות בעניין תוכן העלון

השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים! התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✦ אורי יובל ורינת אריה בני טליה לחזרה בתשובה שלמה, בריאות הגוף והנפש והצלחה בכל
✦ לעילוי נשמת יצחק בן טוביה
✦ רחמים בן לולו להצלחה ברוחניות ובגשמיות

✦ בעילום שם להצלחה ברוחניות ובגשמיות
✦ הכל בידו! הכל מידו! אין עוד מלבדו!
✦ לזכות התורם בעילום שם לבני חיי ומזוני
✦ להצלחת חגית בת מזל

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם